

‘Je waagt het niet hoor! Je blijft in leven!’

De stem echoot in mijn hoofd. Ik snap het niet. In leven blijven? Het enige wat ik weet, of beter gezegd wat ik voel, is pijn. Helse pijn. In mijn rug, benen, hoofd. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit zoveel pijn heb gevoeld.

Stemmen komen van alle kanten, maar alleen die ene stem herken ik uit duizenden. Ik begin iets van paniek te voelen en snak naar adem. Naar zuurstof. Ik kan niet op de naam komen. Vreselijk!

Wat is er gebeurd? Waar ben ik? Waarom kan ik me niet bewegen? Zoveel vragen, maar ik krijg mijn lippen niet van elkaar. Ik voel een hand op mijn arm en een vriendelijke vrouwenstem fluistert: ‘Het komt goed. Je redt het wel.’

Maar wat red ik wel? Wat moet er goedkomen?

En dan weer die stem: ‘Als je mij dit flikt, dan zal ik je moeders leven tot een hel maken. En denk niet dat ik bluf, want ik hou me altijd aan mijn belofte. Dus doe die fucking ogen van je open!’

Mijn ogen opendoen? Zijn ze gesloten dan? Als dat zo is, waarom zijn ze dicht? Slaap ik? Is dit een of andere nare droom en word ik zo meteen wakker? Maar als ik slaap, als ik droom... dan kan ik toch geen pijn voelen?

‘Kom, blijf bij ons.’

Bij alles wat ik hoor, komen steeds meer vragen naar boven. Waarom zegt niemand mij wat er aan de hand is?

Ik probeer me te focussen, maar het lukt me niet. Ik ben zo moe. Zo ongelooflijk moe.

‘Verdomme, we raken haar kwijt!’ hoor ik nu, maar het verstomt. Ik hoor steeds minder. Alles lijkt zo ver weg. Het klinkt raar, maar het is alsof ik zweef. Maar, zweven? Mensen kunnen dat toch niet? Nee, dit moet een droom zijn.

‘Hoe vaak moet ik het je nog zeggen? Ga niet dood! Ik zweer het je, als je ook maar iets om je moeder geeft dan vecht je, want als je nu opgeeft, ik zweer het echt: ik maak je moeder helemaal kapot!’

Ik hoor zijn stem, maar het dringt nauwelijks tot me door. Ik... pfff, ben zo moe. Doodmoe.